

בש"פ 3782/16 - עדנאן אלנבארי נ' מדינת ישראל

פלילי - מעצרים

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "בשפ 3782/16 - עדנאן אלנבארי נ' מדינת ישראל, תק-על 2016(2), 9856(02/06/2016)";
{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון

בש"פ 3782/16

לפני:

העורר:

כבוד השופט נ' הנדל
עדנאן אלנבארי

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי באר
שבע במ"ת 31280-02-16 שניתנה ביום
18.4.2016 על ידי כבוד השופט נ' אבו טהה

עו"ד יוסי זילברברג

בשם העורר:

עו"ד אייל כהן

בשם המשיבה:

החלטה

מונח לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי באר שבע (מ"ת 31280-02-16, כב' השופט נ' אבו טהה), במסגרתו הורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו. העורר מואשם בין היתר בעבירת רצח, וההסתייגות העיקרית של הסנגור עניינה קיומן של ראיות לכאורה סביב זיהוי העורר.

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו, בצוותא חדא עם אחר, עבירות של קשירת קשר

לפשע, עבירות בנשק (נשיאה והובלה), השמדת ראיה ורצח. על פי עובדות כתב האישום, קשר העורר קשר עם אחר (להלן: האחר) לביצוע רצח אדם (להלן: המנוח), אשר בני משפחתו מצויים בסכסוך ארוך שנים עם בני משפחת העורר. במסגרת הקשר הצטיידו השניים ברכב מסוג יונדאי טוסון, בצבע שחור, שנגנב מבעליו קודם לכן ושלוחות הזיהוי שלו הוחלפו בלוחות זיהוי מזויפים. כמו כן, הצטיידו בכלי ירי. ביום 25.12.2015 הגיעו השניים, ברכב היונדאי, סמוך למוסך המנוח. השניים המתוכם בתוך הרכב, ומשהבחינו במנוח כשהוא נוסע ברכבו מסוג קדילאק לכיוונם, החלו בנסיעה לפניו. כשהגיעו לכיכר, עצר העורר את הרכב באופן שחסם את דרכו של המנוח וגרם לו לעצור. האחר ירה מתוך רכב היונדאי אל עבר קדמת רכב המנוח מספר יריות, ולאחר מכן יצא מהרכב וירה מספר יריות נוספות בסמוך למנוח ברכבו. או אז, חזר האחר לרכב היונדאי בו המתין העורר והשניים נמלטו מן המקום. לבסוף הציתו השניים את רכב היונדאי וזאת בכדי להשמיד את הראיות מהאירוע.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו. בית המשפט המחוזי סקר את חומר הראיות שנאסף על ידי גורמי החקירה עד לשלב זה, וקבע כי יש בו בכדי לבסס תשתית ראייתית לכאורה כנדרש.

ראיה מרכזית הינה עדותו של עד ראיה ששהה במקום בעת האירוע. רכבו של העד היה הרביעי בשיירה, מאחורי רכב המנוח. מהחומר עולה כי העד יצא מרכבו בזמן הירי והתקדם לעבר רכב המנוח עוד בזמן שהיירה נמצא בסמוך לו, וכן התבונן ברכב הנמלט בעת שחלף על פניו. העד מסר את שמו של העורר כנהג הרכב, ושל אח העורר כיוורה, כאשר הוא מציין שהוא מכיר היטב את השניים. העד ציין שהיורה היה רעול פנים, פרט לעיניו שהיו חשופות, והנהג היה גלוי פנים, אך לבש כובע של קפוצ'ון. ראיות נוספות העומדות לצד עדות זו הן, בין היתר: סרטוני מצלמות אבטחה של היישוב וכן מזירת הרצח, המתעדים את האירועים כפי שתוארו; מחקרי תקשורת שבוצעו לטלפון של העורר לפיהם העורר שהה בתל ערד כעשרים דקות לאחר שעת הרצח, והסתתר מהמשטרה לאחר שהחלו המעצרים; הודעת אשת העורר לפיה העורר שהה במסגד בשעת הרצח, בצירוף הודעת אביו שמסר שלא ראה את העורר במסגד באותה שעה; הודעות שני עדי ראיה נוספים שמסרו שראו אדם רעול פנים יורה, ואדם נוסף בתוך הרכב - לגבי השניים ציינו שהיה רעול פנים אך בהמשך חקירותיהם שינו את הגרסה ואמרו שלא בטוחים אם ראו את הנהג או אם היה רעול פנים. נקבע כי כל זאת, בצירוף העובדה כי העורר שמר על זכות השתיקה באופן גורף ובכך נמנע מלתת הסבר לדברים, מביא להקמת תשתית ראייתית לכאורה. מאחר שכנגד העורר קמה עילת מעצר וכן חזקת מסוכנות סטטוטורית, ומאחר שיש לעורר עבר פלילי, קיבל בית המשפט המחוזי את הבקשה והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, וזאת ללא בחינת חלופה.

יצוין כי כנגד אח העורר לא הוגש כתב אישום, וזאת על פי המשיבה בשל הקושי הראייתי הנובע מזיהוי האח על ידי העד כשרק עיניו חשופות, להבדיל מהעורר, שעל פי העדות המזהה פניו היו גלויות.

3. על החלטה זו הוגש הערר. לטענת העורר, הראיות הקיימות אינן מבססות תשתית ראיתית לכאורה. מיקוד הטענות הוא בזיהוי של העורר על ידי עד הראייה. נטען כי מדובר בעד בעל אינטרס זר וזאת בשל היותו בן משפחת המנוח; כי קיימת אפשרות לזיהום בעדותו שכן מסר את עדותו בחלוף שלוש שעות מזמן האירוע, פרק זמן במהלכו כנראה שוחח עם בני משפחתו; כי קיימות בגרסתו של העד סתירות מהותיות המטילות בספק רב את מהימנותו, וכן כי היו קשיים בזיהוי. הסנגור העלה טענות גם באשר לראיות הנוספות שהוצגו, ביניהן המכונית שנמצאה שרופה ולא נמצא בה קישור לעורר; הודעות העדים הנוספים לפיהם פניו של הנהג היו מכוסות; האזנות הסתר שלא עולה מהן כלל מעורבות לרצח אלא דאגה למשפחתו ותו לא.

4. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ומכלול החומרים שהובאו בפניי, מצאתי כי דין הערר להידחות.

תנאי למעצר נאשם עד סיום ההליכים הוא קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. אמת המידה היא חומר גולמי בעל פוטנציאל ברמה של סיכוי סביר להביא להרשעת הנאשם. זאת על פי חומר החקירה שטרם עבר את כור ההיתוך של הליך ההוכחות. באשר לעניינינו, עייתי בחומר. עד הראייה אכן זיהה את העורר. כך עולה ממספר עדויות שמסר. הוא מכיר את העורר מלפני המקרה, ולטענתו העורר היה חשוף פנים. עוד על פי גרסתו, הוא לא עמד במרחק רב מן העורר כך שהצליח לראותו ולזהותו. כל אלה, יחד עם ראיות חיזוק שונות שהוזכרו לעיל, מבססות את המסקנה שבית המשפט המחוזי הגיע אליה. לכך יש להוסיף את חומרת העבירות, לרבות עבירת רצח, והמסוכנות שעולה מהן ומנסיבות העבירה כפי שהוכחו לכאורה. נתון נוסף הוא שתיקת העורר. זוהי זכותו, אך על פי השיטה יש לכך מחיר בשלב המעצר עד לסיום ההליכים, באופן שבכוחה לחזק את התשתית המפלילה.

בהגיעי למסקנה זו, אינני מתעלם מקו ההגנה הסדור והענייני שהציג הסנגור. ברי כי יש סוגיות מהותיות שתתעוררנה בחקירה הנגדית של העד. כך ביחס לזיהוי של אח העורר דרך עינו בלבד; קיומו של אינטרס בהפללת העורר; תהיות לגבי אמרות ביחס לזיהוי והפרשנות שיש להעניק לעדויות העדים האחרים. אף על פי כן, וכאמור לעיל, עמדת העד לפיה העורר ביצע את המעשה ברורה, וכן הוא בעל יכולת לזהותו. עולה מגרסת העד שהוא היה במיקום בו יכול היה לזהות את העורר. עוד צוין, ויש לכך פנים לכאן ולכאן, שהעדים האחרים מסרו בהודעה מאוחרת שלהם, שאינם בטוחים שהנהג היה רעול פנים בזמן המקרה. כך יש ריכוך בסתירה לכאורה שבין עדות העד המזהה לבין עדות העדים האחרים.

בנסיבות אלו, לא הייתי שולל את מסקנת בית המשפט קמא לפיה המדינה עמדה ברף הראיית הנדרש בשלב זה. אם נוסיף לכך פרמטרים אחרים של החלטת המעצר עד לסיום ההליכים, עולה כי ההחלטה בדין היא ואינה מחייבת התערבות. שיקול דעת שיפוטי כגון דא עדין הוא. כך שעוצמת המסוכנות הגבוהה שעולה בשלב זה, בהינתן קיומן של ראיות לכאורה, מהווה שיקול בעל משקל ואף

בעל משקל רב. בסופו של דבר, מהנימוקים שפורטו, לא מצאתי מקום להתערב בשלב זה בהחלטת בית המשפט המחוזי.

5. הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה באייר התשע"ו (2.6.2016).

ש ו פ ט
